

udeluffes dog ikke herved, at saadanne kunne begjæres, hvilket, som bemærket, bør søges undgaaet.

I Forbindelse hermed har man anset det hensigtsmæssigt at foreslaa, at hvis en Kreditor, efter at Tvangsauktion er begjært, foretager Arrest eller Exekution i Eiendommen, maa han selv bære de derved foranledigede Omkostninger.

Til § 22.

En betydningsfuld Følge af Forslagets Bestemmelser er den Virksomhed, som Auktionsforvalteren vil faae, idet der tillægges ham en Kompetence, som han hidtil ikke har havt. Men ved Siden heraf paalægges der ham, navnlig ved Tvangsauktioner over faste Eiendomme, et Arbejde, som mange Steder, og særlig da i Kjøbenhavn, vil blive overordentlig byrdefuldt og mulig endog uoverkommeligt, og man maa derfor anse det nødvendigt, enten at Auktionsforvalteren ved disse Auktioner maa kunne antage en Medhjælper i Analogi med Antagelse af en Kurator som Stiftesforvalterens Medhjælper i Døds- og Konkursboer, eller at Auktionsforvalternes Kontorholdsvederlag forhøies, mange Steder endog meget betydeligt. Da et Flertal af Udvalget (Whefeldt, Boesen, Høst, Larsen, Drenbøll, P. Pederesen og Thygesen) imidlertid antager, at en saadan Forhøielse — hvis retfærdige Fordeling efter Arbejdet derhos vil være en Umulighed — for Tiden kun har ringe Udsigt til at kunne gennemføres, vilde det foretrække det første Alternativ som det formentlig rigtigste, men af Mangel paa fornødne Oplysninger om, i hvilken Grad dette kunde antages at ville forøge Auktionsomkostningerne, har man ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til for Tiden at stille Ændringsforslag derom.

Et Mindretal af Udvalget (Griffstrup og K. Sjørgensen) kan ikke skjønne Andet, end at en mulig Udgift til Medhjælp bør bæres af Statskassen, der jo indkasserer af formentlig rigeligt Gebyr for Auktioners Sværtsættelse, og dette vil efter Mindre-

tallets Skjøn sikkert uden store Bæmseligheder kunne lade sig ordne ved en Forhøielse af Kontorholdsogdtgjørelsen til de paa-gjældende Auktionsforvaltere.

Udvalget har derhos ment, at Fristen for Indfaldelsen maa kunne forkortes noget, og at Indfaldelsen principalt bør ske ved en særlig Henvendelse til de Interesserede, og kun subsidiært ved en almindelig Indvarsling gennem Bladene, idet det vistnok tør forudsættes, at i de allerfleste Tilfælde vil det være tilstrækkelig bekendt, hvem der har Interesse i Tvangssalget.

I Overensstemmelse hermed har Udvalget derfor tilladt sig at stille Ændringsforslag, ligesom man endvidere har stillet et Ændringsforslag for at tydeliggjøre den i Paragrafens Slutningsstykke liggende Tanke.

Til § 23.

Ved de foreslaaede med Bestemmelserne i Frdg. 11te September 1833 overensstemmende Frister for Kjøbesummens Erlæggelse vil det let kunne indtræffe, at der kun kommer til at ligge et meget kort Tidsrum mellem den første og sidste Indbetaling, hvorved Eiendommens Pris vil kunne trykkes. For at undgaa dette, stilles et Forslag, gaende ud paa, at der mindst bør være 3 Maanedre mellem første og sidste Udbetaling.

Til § 24.

Da Forslagets Bestemmelser let vilde kunne fremkalde Tvivl, har man foreslaaet denne Paragraf affattet overensstemmende med Sagførerforeningens Bemærkninger, til hvilke man tillader sig at henvise.

Til § 25.

Hvor Eiendommen overtages, inden Betaling finder Sted, har man for at undgaa, at Paaagjældende skal forringe den, foreslaaet en Forhøielse af Sikkerhedsstillelsen fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{2}$.

Til § 28.

For at fremme Forsølgningen har man anset det rigtigt, at Udmeldelsen af Burde-